

tvrdila, takže tu jest její povinnost ke vrácení tohoto sudu, kteréžto své povinnosti se může sprostiti zaplacením 250 Kč. Pokud jde o ostatní sudy, které se zbožím adresáty došly a podle nesporného přednesu stran v první stolici byly žalobkyní žalované jen zapůjčeny (§ 971 a násl. obč. zák.), bude třeba zjistiti splnění pro závazek žalované k vrácení zapůjčených sudů. Při vrácení věci do tohoto místa jde doprava na kupitelovo (vypůjčitelovo) nebezpečí (srov. rozh. čís. 6505 sb. n. s.). Názor žalované, že zažalovaný nárok jest promlčen, jest mylný. Nárok na vrácení zapůjčené věci promlčuje se podle § 1479 obč. zák. ve třiceti letech (srov. rozh. čís. 6505 sb. n. s.). Propadná lhůta § 982 obč. zák. nevztahuje se na sporný případ, ježto se netýká vrácení (ztráty) zapůjčené věci. Že šlo o nájem, netvrdila žalovaná v první stolici, takže jde o námitku, k níž nelze přihlížeti v opravném řízení podle §§ 482 a 513 c. ř. s. Nehledíc k tomu, promlčuje se nárok na vrácení pronajaté věci podle § 1479 obč. zák. rovněž ve třiceti letech; lhůta § 1111 obč. zák. nepřichází v počet, ano jde jen o vrácení pronajaté věci.

Čís. 10955.

Svolání pozůstalostních věřitelů (§ 813 obč. zák.) není přípustné, byla-li pozůstalost již odevzdána.

Zrušil-li pozůstalostní soud projednání pozůstalosti s dědicem přihlásivším se bezvýminečně a přihlásil-li se pak dědic k pozůstalosti výminečně, jest řízení počínajíc zrušovacím usnesením zmatečné.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, R I 511/31.)

K pozůstalosti po Františku H-ovi přihlásila se bezvýminečně Marie V-ová, s níž byla pozůstalost projednána a jí dodána právoplatná odevzdací listina ze dne 27. července 1930. K žádosti Marie V-ové zrušil pozůstalostní soud usnesením ze dne 30. listopadu 1930 projednání pozůstalosti. Marie V-ová přihlásila se pak k pozůstalosti výminečně. Usnesením ze dne 22. ledna 1931 nařídil p o z ů s t a l o s t n í s o u d svolání věřitelů. K rekursu jednoho z pozůstalostních věřitelů r e k u r s n í s o u d zrušil napadené usnesení ze dne 22. ledna 1931 i s celým předchozím řízením, počínajíc usnesením ze dne 30. listopadu 1930 jako zmatečné. D ů v o d y: Usnesením ze dne 22. ledna 1931 nařídil první soud svolání pozůstalostních věřitelů, ač pozůstalostní řízení bylo již skončeno a dědička Marie V-ová se přihlásila k pozůstalosti bez výhrady inventáře (§ 174 nesp. říz.). Svolání pozůstalostních věřitelů není však přípustné, nastalo-li již odevzdání pozůstalosti (viz rozh. ze dne 17. května 1881, čís. 8395 st. Gl. U.). Bylo také naprosto nepřípustné, by pozůstalostní soud zrušil k žádosti přihlásivší se dědičky svým předchozím usnesením ze dne 30. listopadu 1930 projednání pozůstalosti, a to z důvodu § 11 druhý odstavec nesp. říz., podle něhož nemůže soud změnit rozhodnutí v nesporné věci, mohlo-li by se toto opatření státi k újmě někoho jiného. Touto újmou třetí osoby jest, že původní dědička

příhláška Marie V-ové ze zákona bezvýjimečně byla právoplatně na soud přijata a pozůstalost podle ní odevzdána a při novém projednání v důsledku zrušovacího usnesení táž dědička přihlásila se ze zákona výmínečně s dobrodiním inventáře, čímž postavení pozůstalostních věřitelů značně by se stížilo co do dobytnosti jich nároků. V první řadě interesován jest pozůstalostní věřitel spořitelní a záložní spolek v B., který proto také jest oprávněn k této stížnosti proto, ano mu doručeno usnesení o svolání pozůstalostních věřitelů ze dne 22. ledna 1931, proti kterému stížnost tato směřuje. Jest to první usnesení pozůstalostního soudu, které mu v této pozůstalostní věci po zrušovacím usnesení téhož soudu ze dne 30. října 1930 bylo dodáno soudem kromě úředního vysvědčení ze dne 20. listopadu 1930, kteréž však není rozhodnutím soudním, proti němuž bylo by lze použiti stížnosti, neboť šlo jen o potvrzení bez vlastního rozhodnutí soudu. Teprve doručením napadeného usnesení o svolání věřitelů nastala pro stěžovatele možnost domáhati se nápravy rekurem. Jak již shora uvedeno, bylo pozůstalostní řízení doručením odevzdací listiny skončeno, a to již právoplatně. Celé další řízení, počínajíc usnesením ze dne 30. ledna 1930, kterým původní projednání pozůstalosti bylo zrušeno až po napadené usnesení o svolání věřitelů pozůstalostních ze dne 22. ledna 1931, jest protizákonné, tudíž zmatečné a bylo je i s napadeným usnesením zrušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatelka se ani nepokouší vyvrátiti důvody, z nichž rekursní soud správně zrušil obnovené pozůstalostní řízení jako protizákonné. Odevzdáním pozůstalosti bylo, jak nařizuje § 174 nesp. říz. a jak bylo při jednání dne 25. července 1930 také protokolováno, projednávání pozůstalosti skončeno. Bezvýmínečná dědičná přihláška stěžovatelky nemohla a nemůže býti podle § 806 obč. zák. platně ani odvolána, ani změněna. Tvzení, že ani stěžovatelka ani její plnomocník nebyli poučeni o rozdílu mezi výmínečnou a bezvýmínečnou dědičnou přihláškou, jest v rozporu s protokolem ze dne 25. července 1930, jež plnomocník stěžovatelky podepsal. Než, i kdyby bylo pravdivé, nečinilo by to dědičnou přihlášku neplatnou a projednání pozůstalosti zmatečným, nehledíc ani k tomu, že případná zmatečnost byla by tím, že odevzdací listina vešla v moc práva, zhojena.

Čís. 10956.

Prozatímní opatření.

K požadování náhrady odpůrcem stačí, že prozatímní opatření bylo povoleno, nevyžaduje se, by bylo i provedeno. Odpůrci jest nahraditi i útraty, jež mu vzešly prozatímním opatřením. Lhostejno, že odpůrci bylo usnesení povolující prozatímní opatření doručeno jen omylem před výkonem prozatímního opatření, nikoli teprve při jeho výkonu.

(Rozh. ze dne 5. září 1931, R I 522/31.)